

De följande artiklarna äro tilläggade till den af kongl. generaltullstyrelsen utarbetade tulltaxans rubriker. De äro tilläggade till den af kongl. generaltullstyrelsen utarbetade tulltaxans rubriker. De äro tilläggade till den af kongl. generaltullstyrelsen utarbetade tulltaxans rubriker.

N:o 116.

Af herr **A. Petri**, angående ändring i § 5 tulltaxeunderrättelserna.

I § 5 tulltaxeunderrättelserna stadgas bland annat följande: »Å inkommande varor, som enligt taxan förtullas med vissa procent af värdet, bör godseparen uppgifva inköpspriset med tillägg af emballagets värde jemte assurans, frakt och annan derå använd kostnad, intill dess de till lossningsorten anländt.» Denna bestämmelse tolkas af kongl. generaltullstyrelsen så, att till varans tullpligtiga värde lägges äfven den frakt, som belöper å godset för transporten inom landet.

De artiklar, som draga tull efter värdet och således drabbas af tullbeläggning äfven för transporten inom landet, äro följande: 5 procent af värdet fosforsyra, glycerin, silfveroxid, — 10 procent af värdet elektricitetsmätare, fyrapparater, gas- och vattenmätare, kirurgiska instrument, lokomotiv, maskiner redskap och verktyg, remmar, skyfflar och spadar, sprutor, symaskiner, sågar, vitriol, ångmaskiner och ångpannor, — 15 procent af värdet vissa flyttsaker, musikaliska instrument, jernvägsvagnar, kemisk-tekniska preparater, kassaskåp, vissa slöjdvaror, vagnar och åkdon, velocipeder samt alla arbetade varor, som icke kunna hänföras under några af tulltaxans rubriker. Ifrågasvarande artiklar äro, såsom man finner, både många och kostbara, samt tullen å dem särdeles hög. Då nu dessa varor t. ex. från Malmö eller Göteborg blifva transito afsända till Stockholm för att der tullbehandlas och komma egaren till godo, får han betala tullafgift äfven å jernvägs- eller ångbåtsfrakten från Malmö eller Göteborg till Stockholm, därför att Stockholm anses vara lossningsorten och icke Malmö eller Göteborg.

Det är klart, att detta måste ansenligt fördyra varan, der tullafgiften redan i sig sjelf är så hög som 15 eller 10 procent af värdet, och ett fördyrande inträder likaledes, om man söker undgå fraktberäkningen genom att

hålla agent å importorten och der omlastar varan, frånsedt obehvämligheten och ofta skadan, som uppstår vid ompackning. Härtill kommer det origtiga deruti, att det på de olika platserna skall betalas *olika tull* för samma varor t. ex. Stockholm och Piteå, på grund deraf att varorna fraktats inom vårt eget land. I våra dagar, då konkurrensen är så stor, att man måste påräkna endast ett minimum af vinst, kunna sådana fördyranden och differenser blifva i högsta grad hinderliga för handeln och omsättningen i fråga. Om man å andra sidan kan slippa betala tull å en hög jernvägsfrakt genom att få sina varor sjöledes *direkt* till Stockholm eller Piteå, hvilket visst icke alltid låter sig göra, så bidrager ej detta till ökade inkomster för statens jernvägar.

Jag kan icke föreställa mig annat, än att lagstiftaren menat, att tull endast skall upptagas för *import* till riket, så att, då varan en gång inkommit till någon ort inom riket, den sedan skall betraktas som svensk vara, fri från tullfördyrande vid vidare transport mellan rikets olika orter.

Jag tillåter mig alltså föreslå,

att ordalagen i § 5 tulltaxeunderrättelserna måtte, till en noggrannare öfverensstämmelse med lagstiftarens verkliga mening, ändras derhän, att i stället för »till lossningsorten anländt» det må sättas »till riket anländt».

Skulle bevillningsutskottet hafva några andra och bättre ordalag att föreslå, är jag naturligtvis tacksam därför.

Stockholm den 28 januari 1896.

Axel Petri.